

A félreállóhoz

*Bolyhos fehér hálót terített szét a tél,
Csikorgó dérrrel-durral terjeng most a fagy,
Meleg odúba bújik össze mind, aki el,
S te a zordon hidegben is egyedül vagy.*

*Fázol és éhezel. Keveset vetettél,
Aratni is alig arattál valamit —
Fagyos mezőinken füttyül a veszett szél,
Mégse harsogod ifjúságod dalait.*

*Oly szép dalokra tanított ifjúságod,
Míg serény kezéd nehéz munkában fáradt,
Daloltad, hogy építesz majd új világot,
Ahol senki sem lesz éhes, rongyos, fáradt.*

*Te tudod, az idő mindent eloldozott
— A bolond szél csak füttyül irgalmatlanul —
A kevés boldogok most is mind boldogok,
S akik alul voltak, maradtak is alul.*

*De jönnek a fiatalok és hitesek,
Szeretnék dalolni egykori dalaid
Sohse éltek ezek igaz szépségeket
— Tanítsd dalra a kietlenség fiait.*

*Jer, nézz a szemükbe, nyisd meg a szívedet,
— A fagy muzsikája yesztettül hegedül —
Minden eggyel többen leszünk, add a kezéd,
Ne ácsorogj az utak mellett egyedül.*

LATAK ISTVÁN